

Texter ur den röda anteckningsboken

Tröjan

Man lyfter den gamla tröjan ur garderoben med en känsla av *hej är du här dig hade jag alldeles glömt bort* och den känns ju så bekant, som en vän man inte ringt på ett tag men som ändå ligger tryggt där i telefonboken. Men tröjan är torr och stel efter att ha vilat hela vintern och när man drar den över huvudet sveper en känsla av undertryckt bitterhet över en, som om tröjan vill säga *jaså, det passar sig nu minsann, nu när du inte har något annat att ta på dig, då duger jag*. Det är så lätt att glömma, eller att låtsas glömma vilket man måste göra nu för att rättfärdiga den upptagna kontakten och kunna se sig själv i ögonen i hallspegeln som man inte heller ringt på ett halvår och som förmodligen är lika bitter som man själv över att *vi borde ta en öl* bara är ett annat sätt att säga *nej det här håller inte, du är inte tillräckligt intressant men konventionerna säger ändå att* och den sitter åt tätare än man minns den och den är noppig och sliten och den gröna färgen är alldeles urblekt och när man lägger sig i sin ensamma säng och väntar på att få dö undrar man vem som egentligen bär vem.

Irish coffin

Det sägs att Stoker var tokig, men vi är många som vet hur det verkligen ligger till.

I ett gammalt förfallet skjul vid en bondgård utanför Cork på Irland står, bland en massa annan bråte, en övertäckt helfigursspegel. Skulle man få för sig att lyfta på den malättna filten som hänger över den skulle man knappt kunna se sin egen reflektion eftersom spegeln är så dammig. Om man drog med fingret över dess yta skulle man märka att dammlagret nästan är lika tjockt som den djupröda filt som hängt över spegeln, och som man nu slängt åt sidan i ett hörn. Den metallgrå ytan skulle sakta framträda ur djupet av årtionden, och vore man riktigt ihärdig skulle man förr eller senare stå där och stirra in i en något förvriden bild av sig själv; svettig och dammig. Man skulle bli stående där en lång stund och betrakta sig själv i spegeln medan man pustade ut, och man skulle säkert titta extra noga efter rynkor och gråa hår. Ja, man blir ju inte direkt yngre. Men så skulle man inse att man just lagt ner en hel eftermiddag på en gammal dammig spegel, som på sin höjd kan vara värd ett par hundra på auktion. Med avsmak skulle man vända om, storma ut ur skjulet, mot bättre sysselsättning, som att påta i trädgården till exempel. Men bakom en skulle ens spegelbild dröja kvar bara ett par sekunder; och om någon tittade noga efter skulle denne se att ens ögon var djupa och hade ungefär samma färg som bärnsten.

Blåa körsbär

Vi fann oss inte.

Ibland fanns du. Ibland fanns du inte. Ibland fanns du bara i mitt huvud.

Jag kunde ha stannat tiden, men det räckte med att veta att jag kunde.

Du stod aldrig stilla på samma plats, eller så var det platsen som blev nervös under dig och ville komma loss, ville fly.

Tog du på mig? Grävde du bakom min hud?

Ja, hjärtat är en sten, men stenen är fylld av blod.

En natt, när du sov, lutade jag mig över dig, satte örat mot din panna och lyssnade. Ett svagt svagt brusande letade sig upp och ut; som regn som rör sig bort.

Alla skuggor vikte respektfullt av för oss, delade sig och släppte vägen fri.

Texten blev skriven, upplevdes, brukades.

Alla tuggor bar fram den omöjliga smaken, den där det söta syrliga tog lika stor plats som det sträva dova.

En natt, när jag sov, lutade du dig över mig, satte örat mot min panna och lyssnade. Ett svagt sjungande, eller kanske nynnande, letade sig upp och ut; som regn som trivs i sina moln.

Som regn som äntligen trivs i sina moln.

Du var en glänta täckt av starka trädgrenar med vattenstinna och tjocka klarskimrande blad. Vägen dit var grusklädd, men när man la stenarna i handflatan visade de sig i själva verket vara små små hjärtan som andades och försiktigt pickade mot huden.

Du var ett träd. På det trädet växte blåa körsbär. Jag fick äta så många jag ville.

Nåd

Jag, på knä. Pistolmynningen mot nacken. Kallt. Men du frågar:

”Är det obekvämt? Ska jag flytta lite åt ... höger? Vänster?”

Jag säger ingenting, för jag är upptagen med att fixera månen i glasrutan. Den är halv nu, men gul som härsket smör. Den blir större, och när den är helt full, då kommer du att trycka av.

En liten lek vi har. Det känns knappt; bara en kort kittling mot nackhåren, sedan är det nästa värld.

”Nästa gång vill jag att du använder en revolver”, säger jag. ”Helst en Colt Python. Jag vill känna lukten av vapenfett —”

Det är först när jag märker att jag står med pistolen i handen som jag förstår vad som hänt. Din rakade skalle framåtböjd. Vår far - månen - halvfull och mjölkig i fönstret.

”Nästa gång vill jag att du använder en Bowie”, säger du.

Glaskropp

och man kan betrakta prosastycket snett från sidan Det tjocka söta köttet upplåst
som en ballong Transparent och glänsande Skimrande följsamt utmed fingrarna
Blåser lätt på ögonbrynen Fäller ett torrt vitt puder på lakanen

det är en uppfinning En speldosa Från det sena 1700-talets Wien En mycket snillrik
uppfinning Man sticker fingret i ett runt hål på den gyllne långsidan Nio gånger av
tio spelas en vacker melodi upp Något av den unge herr Wolfgang kanske Den
tionde gången faller en liten bila Väldigt snabbt och kapar av fingerleden Blodet
samlas så i en avledningsränna inbyggd i mekanismens sidor Hovet roar sig med
sådant här

ett torrt vitt vin Det skulle smaka lovade man på bolaget Till kejsarsallader och
brödkrutonger Och nu är första gången jag använder mitt arvssilver Det kommer
väl till pass när vi ska tala med varandra genom att hålla skedarna framför oss och
spegla den andres ansikte i dem Dirigera kommunikationen

och man kan betrakta orden i styckena som fristående noter eller som delar i ett
gigantiskt underjordiskt nätverk trådar och tunnlar som välver sig Så här sover de
Upphängda i kokonger och under inget ljus mer än det som sipprar ner genom
Gatubrunnar

annatseende Ögon När man sover ställer man ifrån sig de olika delarna av sin
Kropp en efter en vid sidan av sovkärlet Med varje andetag lösgör man Bojorna

och man kan betrakta förhållandet Människor emellan som en skev speldosa En
kontrakt *in blanco* en grön ballong där luften pumpas in genom Lungan Blåsbälgen
men inte ut det slutar med att den spricker den måste spricka Sådana är fysikens
lagar

Men man lämnar frågan varför

man kan se på Texten Livet Mannen Kvinnan genom ett par Ögon men då har man egentligen inte sett något alls

den riktiga Lungan kommer alltid att vara Hjärtat

På ett tåg jag aldrig tog

På ett tåg jag aldrig tog sitter en kvinna med genomskinlig kjol, genomskinlig blus och definitivt ingen makeup. Hon bläddrar i en pocketbok som handlar om att hitta ens sanna jag och inte falla för snubbar med röntgensyn. Jag kan inte påstå att jag är ledsen över att jag inte befinner mig på det tåget för det hade i sanningens namn aldrig fungerat ändå.

Lokföraren är en man med valrossmustasch. Han är 35 år, kommer från Knivsöder och älskar latte macchiato. Jag vet att om jag hade suttit på det tåget hade det slutat med att jag mördat honom. Och jag vet ingenting om hur man kör ett tåg. Förmodligen hade jag gjort bort mig rejält. Och trots att jag fortfarande älskar henne – vad nu det betyder – och vill att hon ska lära känna *hela mig* tror jag det hade blivit för mycket att hantera som det är nu.

På ett tåg jag aldrig tog sitter en kvinna som inte gråter. I hennes handväska rör sig mascaran hon kommer att lägga på senare i kväll oroligt. Hon läser en pocketbok som handlar om att släppa taget. På omslaget ler en man så att det nästan bländar. Hon vill slå ett hål genom hans nuna. Tåget saktar in. Stationsbyggnadens blinkande ljus tränger mödosamt fram genom mörkret. Hon går av, rör sig över perrongen, håller hårt i handväskan. I farten slänger hon boken i en papperskorg.

Jag vänder mig om när jag hör hennes klackar klappa över golvet. Hon har på sig en elegant ljusbrun sidenkjol och en blus av luftig vanilj som virvlar runt kroppen. Hon ler försiktigt. Avvaktande. På bordet framför mig står två kaffekoppar och en liten sockerskål i metall. Men i kväll dricker jag mitt kaffe svart, och ingen jävla latte macchiato. Det är ett löfte.

Hemligheter - en kort introduktion

Det säger sig själv att en hemlighet inte kan existera med mindre än att två personer vet om den. Annars är den ingen hemlighet. Det är också sant att varje ytterligare person som får ta del av den bidrar till dess försvagande, då den trivs allra bäst mellan just två personer. Två individer kan ge den exakt den mängd näring den behöver. Ord som växlas, viskas, glider av tungor ... allt detta är manna för en hemlighet. Den vrider sig som en mask i solsken, men det är mycket behagligt då den vet att den kan krypa in i mörkret igen när den vill. Men i det ögonblick en tredje individ invigs i hemligheten försvagas den, som om den blivit spetsad på en osynlig krok. Första kedjan läggs om den och för varje ytterligare person som tillkommer fjättras den ytterligare. Nu kan den inte längre gömma sig när den vill. Solvärmen, som en gång var så behaglig, kan i vilket ögonblick som helst intensifieras och förgöra hemligheten. Orden som tidigare så lätt gled i munhålor och av tungor torkar nu och blir hårda torra köttslamsor som ruttar i munnen. Hemligheten får sakta men säkert konkurrens av lögnen som har ett mycket hårt skal. Visserligen är lögnen lika känslig som hemligheten inuti, men det ligger i dess natur att den värjer sig med klor och hullingar för att den inte ska behöva blotta sig. Och medan lögnerna förökar sig och sprider ut sig dör hemligheten under vidriga former en tyst och ensam död. Den får mycket sällan en värdig begravning och när den senare återkallas i minnet har den redan förflyktigats till en tunn rök som mycket lätt skingras för vinden.

Drömfångare

Drömmen kommer till dig och är en hungrig gäst. Ser på med tallriksformade fuktiga ögon när du dukar bordet. Sitter med ett ben över det andra i din favoritfåtölj som knarrar när man rör sig i den. När du lägger fram de fina silverbesticken med purpurservetter vikta runtom känner du Drömmens ögon i nacken. Den är mycket hungrig.

Senare, när Drömmen ligger utslagen i din tresitsiga skinnsoffa, däst och uppsvälld av allt det goda du bjudit på, då är det din tur. På svaga ben rör du dig mot den. Du är tom och nästan utmärglad, men ändå lyckas du ta dig fram. En stund betraktar du Drömmen där den sover. Försöker att undvika obehaget i att tänka på vad en Dröm drömmer.

Raskt slår du metkroken genom Drömmens ögonlock. Det är svårt att få fäste, eftersom den är genomskinlig även i mörker. Men när du väl lyckats fäster du snabbt upp reven i taket så att ögonlocket hålls på plats och inte faller tillbaka igen. Sedan är det bara att sätta sig på stolen och luta dig framåt och se.

Vi är några som gråter under läktarna varje tisdag efter idrotten.

Ibland kör Gud runt bland människorna i en beige folkabubbla med tonade rutor och en dekal på stötfångaren som det står SAVE THE PLANET - KILL YOURSELF på. Man vet att det är Han eftersom trafikljusen alltid slår om till grönt när Han närmar sig.

Det var något speciellt med grannen. Kanske var det det faktum att det aldrig någonsin förekom någon skadegörelse på hans tomt. Kanske var det det att han alltid bar solglasögon, även på kvällarna. Och kanske var det det stela sättet på vilket hans fru alltid log. Hur hon alltid hade full koll på ungarna, som för övrigt

alltid var oklanderligt klädda och kammade och tystlåtna. Man kunde föreställa sig hur barnen låg i sina sängar om nätterna, raka och stela och livlösa. Den lilla flickan som en porslinsdocka i rosa sidenklänning, pojken vattenkammad och med täcket draget upp till hakan. För sin inre syn såg han föräldrarnas silhuetter i dörröppningen, hur de förändrades och drogs ut som mörk sirap i rummet.

Ett nödrop från en annan värld: Ur svalgets mörka tunnel rusar budskapet, virvlar runt i gommen, tilltar i styrka, skickas runt i munhålan, studsar på tungan. Men kärlet är för ungt och kan inte göra sig förstått. Någon stryker det över kinden, lyfter upp det. Budskapet smulas sönder inuti. Det enda som kommer ut är den ynkliga gråten, en melodi känd över alla världar.

I. Någonstans tar någon upp en blyertspenna.

II. I den här staden målar man ansiktet innan man går ut. Det är en gammal tradition vars anor man aldrig talar om, för alla känner redan till dem. Man tar bara upp läppenna, kolpuder och rouge och ställer sig framför spegeln. Max tjugo minuter får det ta. Är man för noggrann kan det snabbt väcka misstankar. Så appliceras i ett huj (mer eller mindre) nos, munhål och ögon. Somliga föredrar små snörpiga munnar, andra breda fuktiga, med drag av artisteri. Ögonen kan likaledes vara såväl pekannötsfärgade som jade. En gång roade sig någon med att måla röda ögon, men så gick det ju också som det gick. Man bör inte missta sig: Detta är alltid på allvar. När man stänger husdörren bakom sig stiger man ut i livet och är chanslös. Längsmed de mer livligt trafikerade boulevarderna stöter man då och då på smutsiga och rivna anleten som ligger slängda vid vägkanten. Om morgnarna är de alltid borta, vilket ofrånkomligen framkallar en inre bild av ett lagerhus i en av de södra förorterna där alla dessa tappade ansikten ligger i trälårar i väntan på okända öden, begråtna av ingen.

III. En kvinna har somnat vid foten av trappan till stadsbiblioteket. Hennes långa hår ligger utslaget i en halmgul solfjäder över trappstegen. Man har utfärdat ett dekret: Att försöka väcka henne är belagt med dödsstraff. Trots det blåddrar unga män för sina liv inne i rotundan; fastän bokstäverna flyter ihop genom tårarna tror de i sin enfald att de ska hitta just den dikt som inte handlar om henne. Man håller i detta nu på att konstruera det järnstaket som skall hålla befolkningen på avstånd. Mellan bokhyllorna drar halvt synliga skuggor, håller sig i periferin. Också deras tid ska komma. Kvinnan sover vidare. Bröstkorgen häver sig, pressar anden i sin blodröda dräkt uppåt. Hon är mycket vacker.

IV. När Han kommer, och Han ska komma, då ska vi stiga ur våra burar och ta de första stapplande stegen mot vårt land. Detta ska hända när solen i tre dagar kastat lila skuggor över fälten och boskapen börjar tala med sövande, hypnotiska röster.

Detta ska hända när alla speglar vägrar spegla något annat än insidan på människor, när alla ord som fortfarande behöver sägas och skrivas radar upp sig i en majestätisk linje utanför alla författares hem. Då ska vi släppas lösa och Han ska förkunna att vi inget land behöver utom det rike som finns bakom andra och tredje revbenet, det som blev självständigt den dagen vi vaknade upp i en säng bredvid någon och visste att vi för första gången fått tillträde till en av de öar som är omgivna av vatten vars enda uppgift är att värma oss och låta oss förbli barn.

V. Nu lägger någon ner blyertspennan igen och griper efter radergummit. Med darrande fingrar börjar han sakta sudda ut konturerna av sin kropp.